

[Handelsministeren.]

forhold, at vi frem til energikrisen i efteråret faktisk fik rigelige forsyninger til lave priser, svækkede jo interessen for at fordybe sig alvorligt i disse problemer herhjemme såvel som i andre lande. Derfor kom oliekrisen som et chok for hele den vestlige verden. Men man kan vel sige, at dette chok måske trods de store ulemper, det har været forbundet med, alligevel i en vis forstand var nyttigt. Krisen har i alt fald tvunget os til nu at gå alvorligt i gang med de problemer, der knytter sig til forsyningen med energi og forbruget deraf.

Jeg har gerne villet bidrage til, at folketinget kunne få et solidt grundlag for en sådan debat. Derfor er der før påske tilsendt tingets medlemmer et omfattende materiale, hvori handelsministeriet har forsøgt at belyse energispørgsmålet i en bred sammenhæng. Jeg håber, at debatten i morgen på dette grundlag vil kunne føre til en værdifuld meningsudveksling om de centrale, langsigtede problemer på energiområdet. Der skal jo ikke træffes konkrete beslutninger under en debat af denne karakter, men det skulle gerne blive sådan, at der bliver fremdraget synspunkter og trukket retningslinjer op, som kan tjene til vejledning ved udformningen af den samordnede energipolitik, som nu bliver nødvendig.

Det må være udgangspunktet for vores debat, at verdens energiressourcer er begrænsede, og at vi ikke fortsat kan ødsle med vort forbrug deraf, som vi må erkende at det er sket navnlig i de sidste årtier. De stærkt stigende vækstkurver for energiforbruget må flades ud. Der må økonomiseres med energi i en helt anden grad, end vi hidtil har haft for vane.

Der kan opnås væsentlige besparelser ved en mere rationel anvendelse af energi i alle led af produktion, omsætning og forbrug. Og hvis vi griber dette spørgsmål an på en beslutningsom og effektiv måde, bør det fortsat kunne blive muligt at have en normal økonomisk vækst i vort samfund, uden at man kan sige, at vi derved tærer på uerstattelige energiressourcer.

Der er i den skriftlige redegørelse fremlagt materiale og synspunkter til brug for en fortsat overvejelse af den politik, vi bør følge for at begrænse energiforbruget, jeg

henviser navnlig til kapitel 5 i redegørelsen om energiøkonomi.

Men lige så vigtigt det er at økonomisere med energien, er det jo at sikre, at det behov, som er nødvendigt, kan blive dækket. Vor forsyningspolitik på energiområdet må tage udgangspunkt i en erkendelse af vor faktiske situation, i en realistisk vurdering af de handlingsmuligheder, vi har, og af de mål, vi gerne ser virkeliggjort.

Alle vil nok være enige i, at det må være et centralt mål at begrænse vor hidtil meget ensidige afhængighed af olien, og at denne opgave må stilles i centrum af en energipolitik. Men selv med en koncentreret, besværlig, omkostningskrævende indsats vil det tage en lang årrække at ændre dette forhold på væsentlig vis. Langt op i firserne vil olie, hvad vi end gør, forblive den dominerende faktor i vor energiforsyning.

I denne sammenhæng må man vurdere de centrale energipolitiske aspekter. Alternative forsyningskilder er ikke umiddelbart for hånden, de kan kun mobiliseres på længere sigt. Planerne for de nærmeste års energiforsyning må derfor baseres på forsyningskilder, som vi med rimelig sikkerhed kan regne med vil være til rådighed. Spørgsmålet om udbygning af vor elforsyning alene med konventionelle elværker eller delvis med nukleart brændsel er et centralt problem her. Udbygningen med kernekraftværker rejser store problemer, men de må vurderes i sammenhæng med det spørgsmål, hvorvidt det i de kommende år på økonomisk forsvarelige vilkår vil være muligt at skaffe de betydelige mængder af kul og/eller olie, som vi må have, hvis vi fortsat skal basere os alene på de konventionelle elværker. Udviklingen af andre energiformer, som forskningen arbejder med, brintfusion og solenergi f. eks., vil efter sagkyndiges vurdering ikke give realistiske alternativer i dette århundrede.

Vor fortsatte afhængighed af mineralolien nødvendiggør overvejelser om vores olieforsyningspolitik. Også her kan der være grund til at opfordre til en realistisk vurdering og advare mod forhastede slutninger. Vi må erkende, at det hidtil kendte mønster for verdens olieproduktion og oledistribution er under nedbrydning. Vi tør nok fastslå, at vi vender ikke tilbage til det system, vi